

Sygn. akt IV U 504/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2018 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jerzy Zalasieński
Protokolant	sekr. sądowy Monika Świątek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 maja 2018 r. w S.

odwołania M. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 23 maja 2017 r. Nr (...)

w sprawie M. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o wysokość emerytury

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala M. M. wysokość emerytury od dnia 01 maja 2017 roku w kwocie 3046,45 zł (trzy tysiące czterdzieści sześć złotych i czterdzieści pięć groszy).

Sygn. akt IV U 504/17

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. decyzją z dnia 23 maja 2017 r. odmówił ubezpieczonej M. M. prawa do ustalenia wysokości emerytury stosownie do treści art. 53 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r., o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 887 ze zm.) w zakresie wyliczenia części socjalnej z uwzględnieniem kwoty bazowej z 2017 r.

Od decyzji tej odwołanie złożyła ubezpieczona M. M. wnosząc o jej zmianę i przyznanie wyższego świadczenia emerytalnego. Zaskarżonej decyzji zarzuciła naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 53 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS poprzez błędną wykładnię tych przepisów polegającą na przyjęciu do wyliczenia części socjalnej kwoty bazowej z 2009 r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu swojego stanowiska podniósł, że zaskarżona decyzja została wydana zgodnie ze stanem faktycznym sprawy i obowiązującymi przepisami.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Decyzją z dnia 28 kwietnia 2009 r. nr. (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art. 46 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2004 r. Nr 39 poz. 353 ze zm.) w związku z 88 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. 2006r. Nr 97, poz. 674) przyznał M. M. prawo do emerytury od dnia 01 kwietnia 2009 r. Organ rentowy obliczył wysokość emerytury na kwotę 2 749 zł brutto, jednocześnie kwotę bazową ustalił na 2 578,26 zł (decyzja k. 29 akt emerytalnych).

Ubezpieczona dnia 15 maja 2017 r. wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z wnioskiem o ponowne ustalenie wysokości emerytury stosownie do art. 53 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS uwzględniając przy wyliczeniu części socjalnej kwotę bazową z 2017 r. (wniosek z dnia 15 maja 2017 r.- akta emerytalne). W uzasadnieniu powołując się na fakt, iż stosunek pracy rozwiązała 01 września 2012 r., tj. pracowała dodatkowych 41 miesięcy. Ubezpieczona pobierała emeryturę w pomniejszonej wysokości 70 % wysokości ustalonego świadczenia. Po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego organ rentowy na wniosek ubezpieczonej ponownie wyliczył emeryturę na podstawie art. 24 i 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS z odliczeniem pobranych świadczeń. Tak wyliczona emerytura okazała się dla ubezpieczonej świadczeniem mniej korzystnym, dlatego też do chwili obecnej pobiera pierwotnie ustaloną emeryturę. Ubezpieczona zarzuca, iż organ rentowy dokonał nieprawidłowej interpretacji wykładnia przepisu art. 53 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (odwołanie k. 1-3v akt sprawy).

Zaskarżoną decyzją z dnia 23 maja 2017 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonej zmiany i ustalenia na nowo podstawy wymiaru emerytury powołując się na przepis art. 53 ust 3 w/w ustawy. Zdaniem organu rentowego odwołanie ubezpieczonej w niniejszej sprawie jest niezasadne i winno ulec oddaleniu. Organ rentowy podniósł, iż osiągnięcie powszechnego wieku emerytalnego nie oznacza jednak, że wysokość świadczenia ma być ustalona przy zastosowaniu art. 53 ust. 3 i 4, jednocześnie zarzucając, że ubezpieczona urodzona (...), nie mieści się w grupie podmiotów, które urodziły się przed 01 stycznia 1949 r. i miały ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy lub emerytury na podstawie wcześniej obowiązujących przepisów, a zatem nie dotyczy jej przepis art. 53 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (odpowiedź organu rentowego k. 4-5 akt sprawy).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie M. M. jest uzasadnione.

Ubezpieczona nabyła prawo do wcześniejszej emerytury na tzw. starych zasadach, co nie blokuje możliwości podwyższenia emerytury po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego. Wobec ubezpieczonej stosuje się stare przepisy, nowe tylko w sytuacji gdy są względniejsze.

Zgodnie z art. 46 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS prawo do emerytury na warunkach określonych w art. 29, 32, 33 i 39 przysługuje również ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. a przed dniem 1 stycznia 1969 r., jeżeli spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego;
- 2) warunki do uzyskania emerytury określone w tych przepisach spełnią do dnia 31 grudnia 2008 r.;

W związku z powyższym należy przyjąć, że osoby, które po przyznaniu emerytury według starego systemu emerytalnego, tj. według w/w zasad złożą wniosek o przeliczenie świadczenia w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego i kontynuowania ubezpieczenia, mają prawo do przeliczenia świadczenia również według starych zasad.

Zgodnie z art. 53 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS przy obliczaniu emerytury, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru wcześniej ustalonej emerytury, stosuje się kwotę bazową pierwotnie przyjętą do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie świadczenie podwyższa się, przy uwzględnieniu wszystkich terminów waloryzacji, do dnia nabycia prawa do emerytury.

Natomiast w myśl przepisu art. 53 ust. 4 w/w ustawy przepisu ust. 3 nie stosuje się, jeżeli ubezpieczony po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawę wymiaru wskazał za podstawę wymiaru emerytury, podlegał co najmniej 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym. W takim stanie rzeczy przyjmuje się aktualną kwotę bazową do wyliczenia części socjalnej.

W ocenie Sądu Okręgowego wykładnia, zgodnie z którą art.53 ust.4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS miałyby znaleźć zastosowanie jedynie w przypadku ubezpieczonych urodzonych przed datą 01 stycznia 1949 r. nie ma oparcia w żadnym przepisie ustawy emerytalnej. Wręcz przeciwnie wykładnia celowościowa prowadzi do wniosku, że osoby urodzone po dniu 31.12.1948r. i pobierające emeryturę na podstawie art.46 ustawy mają prawo do przeliczenia świadczenia również na „starych” zasadach. Przeciwnie stanowisko prowadziłoby do wniosku, że ustawodawca dyskryminuje pewną grupę emerytów ze względu na datę urodzenia. Osoby takie pozbawione byłyby możliwości wzrostu świadczenia, pomimo kontynuowania zatrudnienia przez okres ponad 30 miesięcy.

Zwrócić należy także uwagę, że ustawodawca za kryterium podziału ubezpieczonych przyjął datę urodzenia i wprowadził trzy odrębne reżimy prawne dla poszczególnych grup wiekowych ubezpieczonych. Zgłoszenie wniosku o emeryturę po raz pierwszy po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego skutkuje koniecznością obliczania z zastosowaniem reguł mieszanych z art. 183 ustawy o emeryturach i rentach z FUS lub według nowych zasad na podstawie art. 26 w/w ustawy. M. M. osiągnęła powszechny wiek emerytalny w 2013 r., zatem należy do grupy ubezpieczonych osiągających powyższy wiek w latach 2009-2013, której przysługuje emerytura mieszana. Przepis art. 183 ustawy wyłącza z zakresu swojego obowiązywania osoby pobierające wcześniejszą emeryturę na podstawie art. 46 lub 50 ustawy, należy uznać, że osoby te mają prawo do przeliczenia jej na podstawie art. 53 ust 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W niniejszej sprawie ubezpieczona nie domagała się przyznania nowego świadczenia, ale przeliczenia emerytury w związku z przepracowaniem ponad 30 miesięcy w ramach stosunku pracy. To zaś oznacza, że emerytura, o którą wystąpiła ubezpieczona po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego nie stanowi nowego świadczenia, którego wysokość ustala się według reguł dotyczących przyznawania emerytury po raz pierwszy w związku ze spełnieniem warunków przewidzianych art. 27 ustawy. Stanowisko takie wymagałoby przyjęcia założenia, że prawo do emerytury wcześniejszej wygasło (uchwała SN z dnia 14 czerwca 2006 r. I UZP 3/06).

Należy przy tym podkreślić, iż ubezpieczona pobierała świadczenie emerytalne od dnia 01 kwietnia 2009 r., jednakże od tego czasu pracowała przez kolejnych 41 miesięcy, a co za tym idzie wykazała okres co najmniej 30 miesięcy podlegania ubezpieczeniu społecznemu.

Nadto, według projektu decyzji z dnia 12 kwietnia 2018 r., do którego sporządzenia organ rentowy zobowiązał Sąd emerytura po ponownym wyliczeniu z uwzględnieniem kwoty bazowej z 2017 r. wyniosła 3 046,45 zł brutto, a co za tym idzie jest świadczeniem korzystniejszym dla ubezpieczonej (projekt decyzji organu rentowego k. 15 akt sprawy).

W tej sytuacji konieczną okazała się zmiana zaskarżonej decyzji.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc orzekł jak w sentencji wyroku.